

JAKUB BOUDA

AFORKALYPSA

Poslední jezdec

Svazek jedenáctý

Dosud vyšlo:

- I Aforkalypsa
- II Aforkalypsa - Záhadný grimoár
- III Aforkalypsa - Zdrhej, poutníče!
- IV Aforkalypsa - Horší než oni
- V Aforkalypsa - Tantrická síla
- VI Aforkalypsa - Soumrak mágů
- VII Aforkalypsa - Dáma z hvězd
- VIII Aforkalypsa - Čelenka z peří
- IX Aforkalypsa - Tma
- X Aforkalypsa – K branám Karaka

© Jakub Bouda, 2023

© TISKÁRNA K&B, s.r.o., 2023

Typography © Beky, 2023

Obálka: Martin Šťastný 2022

Korektura: Martina Krešne 2023

Slovo autora

Drazí příznivci brakové literatury. Pokud jste došli až sem, patří vám můj obdiv a dík. Ne že bych to bez vás nedokázal napsat, ale píše se to lépe, když člověk ví, že to někdo čte. Nebo poslouchá.

Dobabrali jsme se společně do finále. Jestli je to dobře, nebo špatně, to se uvidí časem. Jedno je jisté. Až vaše oči dojdou na poslední stránku a zazvoní zvonec, buďte si jistí, že někdo vstane jako fénix z popela a s ukrutnou kocovinou vás požádá, abyste se na to zvonění vykašlali. Případně z vás udělá žábu. Ale tak už to na světě chodí.

1 – Karakum

Na lávové hladině ještě sem tam pukaly bubliny, ale přeživší vojáci už na nic nečekali. Boje kompletně utichly a skupinky veteránů, které se nevydaly na cestu domů, už se staraly o zázemí. Nikdo nepřiděloval žádnou práci, nikdo nevydával rozkazy, a přesto se muži, kteří se ještě včera snažili navzájem nasekat na kostičky, svorně dávali do práce. Ale protože každé uskupení potřebuje velitele, chodili ze zvyku hlásit dokončené práce Kukulínovi, který si získal jejich respekt během té šílené bitvy.

„Hlásím, že jídelna a kuchyně jsou již postavené, pane,“ oznámil Kukulínovi novou skutečnost jeden z vojáků.

„To je fajn, ale já nemám na jídlo ani pomyšlení,“ odvětil nepřítomně Kukulín.

„Jistě, pane, ale ostatní to jistě uvítají.“

„Tak určitě,“ přikývl Kukulín.

„Stavěli jsme to společně,“ pochlubil se ten voják, nadmul hrud' a podíval se na své unavené spolupracovníky.

Nutno říci, že to byl velice zajímavý pohled, který nenechal v klidu ani Kukulína, jenž se právě snažil přesvědčit své oči, aby nepřeváděly obraz na notový zápis, ten pak do barevných proužků a ty nakonec roztríděné podle odstínů zase neskládaly dohromady. Ovšem tady měl prášek, který Kukulín vdechl, o dost zjednodušenou práci.

Ne, že by někdo z vojáků vypadal jako nota. Snad jen ten vousatý muž vzadu byl podobný notě čtvrtové, zejména svým vypouklým bříškem. Ale barevný separatismus nebyl nutný. Muž, který hovořil s Kukulínem, byl od pohledu místní. Původně se narodil obráncem skalního města, ale právě včera změnil kvalifikaci, když zjistil, že jeho obor už nestojí za nic. Měl řídký, spíše směšný než mužný knír v nažloutlé tváři a jmenoval se Po-Hov.

Dalšími muži ve skupině, která se postarala o kuchyňský servis, byl malý, bledý mužík. Ten měl přes záda pověšený krátký oštěp a patřil k armádě, kterou vedla Čingina. Kukulín si nebyl jistý, zda se s ním už setkal, ale při počtech mužů, kteří stáli za jeho sestrou, tomu nebylo ani divu. Pak tu byl další hubený muž s přísnou tváří. Ten mluvil, jako kdyby štěkal nebo nadával. Možná obojí najednou. Po-Hov ho nazýval válečníkem slunce, ale muž měl i jméno.

„A ty jsi kdo?“ optal se zamračeného muže ze zdvořilosti Kukulín.

„Jasepoto,“ odpověděl s mírnou úklonou válečník.

„Tak za to se kamaráde nemusíš stydět,“ mávl rukou Kukulín. „Ono ani není divu. Po všech těch hrůzách... ..co tady žereme,“ dodal Kukulín.

„Jasepoto Načura,“ doplnil muž své celé jméno. Kukulín si mezi záblesky v hlavě všiml, že se ten muž mračí, i když souhlasně přikyvuje.

Pak tu byli dva vojáci pouštních kmenů a jakýsi šaman, jehož jméno nikdo neznal, ale to bylo v podstatě jedno,

protože ten muž se stejně odmítal s ostatními bavit, a i při stavbě kuchyně postupoval víceméně samostatně. Dále tu byl notně otrhaný Chazar Survivorov, který se stále ostatních vyptával, zda je v kuchyni dost cibule, což bylo slušně řečeno dost hloupé. Každý přece ví, že když postavíte novou kuchyni, tak je prázdná. Tuto roztodivnou skupinu uzavíral polonahý válečník s prsními svaly, na kterých by se dal ukovat meč. Představil se jako Sevežan, ale nebylo úplně jisté, zda to není jen zkomolenina díky jeho totální absenci zubů, které se nedávno potkaly se studenou a mnohem tvrdší ocelí. Každopádně to Kukulína donutilo, aby se zhluboka nadechl a pokusil se alespoň malou chvíli jasně myslet.

„Nebudu vám lhát, pánové,“ začal Kukulín, když jeho soukromá symfonie poněkud opadla. „Složení vaší party mě skutečně udivuje. Podle mě už vám tu chybí akorát Lichánec, duch, nebinární džin a osoba, která krvácí i mimo boj. Ovšem jestli se nechystáte do soutěže o nejnepravděpodobnější tlupu, mně osobně je to jedno. Jsem rád, že jste dali dohromady zkušenosti a přiložili ruce k dílu. Řekl bych, že tak, jak jste to všichni stavěli, to ostatní ocení.“

„Kromě Piktů,“ odvětil Po-Hov.

„Skutečně? Nepřipojili se?“ divil se s potutelným úšklebkem Kukulín.

„Ne,“ zavrtěl smutně hlavou Po-Hov. „Jakýsi mladíček od nich mě poslal mezi půlky. Nemám prý otravovat s hloupostmi, když se tu prý, kam až oko dohlédne, rozprostírají piktské stoly.“

„Takže Piktové vůbec nepracují?“ vyzvídal Kukulín.

„To ano. Většina z nich se vrhla na pohřbívání padlých.“

„Aha,“ řekl Kukulín a snažil se přimhouřením očí vyhnat šumění z uší. „No, když máte ten pocit,“ zabručel si pro sebe.

„Není snad něco v pořádku, pane?“ informoval se po poslední Kukulínově poznámce polekaně Po-Hov.

„Já bych řekl, že v pořádku tady není zhora nic. Ale to je věc názoru, že. Záleží na tom, jak je kdo rozmazlený. Já osobně se s tím dokážu celkem klidně vypořádat. Taky si myslím, že za pár dní Piktové ty padlé zase vykopou, protože to, čeho jste se stali svědky, nebyl žádný pohřeb, ale ukládání zásob do špajzu. I když to také není úplně přesné. Víte, co je nádivka?“ zkusil jim nějak napovědět.

„Tak nic,“ mávl nad tím Kukulín rukou. „A co se týče Piktů celkově, nechal bych je být. Určitě si poradíme i bez nich. Většina z nich není moc chytrá a darmo by se vám tu při práci pletli.“ Na slovíčko „vám“ dal Kukulín mohutný důraz, aby ani náhodou nevznikl dojem, že se chce též ochotně připojit k nějaké pracovní skupině.

„A co máme dělat teď, pane?“

„Tak za prvý mi přestaňte říkat pane. Já nejsem ničí pán. Jmenuju se Kukulín. Teda nejmenuju, ale říkají mi tak. To je fuk,“ mávl přitom zase rukou.

„Ale někdo tomu přece musí velet, pane,“ protestoval Po-Hov.

„Teď jsi mi to vyrval z huby, kámo,“ řekl pobaveně

Kukulín.

„To bych se neodvážil, pane.“

„No jistě, že ne, ty po léta deformovaný hřbetě,“ ulevil si našťvaně Kukulín. „Ale dnes je tvůj velký den. Jestli to dobře chápu, jsi jeden z obránců Karaka.“ Po-Hov přikývl.

„Takže už nemáš žádnou funkci, že ne?“

„Ne,“ potvrdil ten muž.

„A to se právě mylíš,“ zasmál se Kukulín. „Od této chvíle jsi vrchní stavební dozorčí. Vezmi si své muže, projděte stav zásob jídla a dřeva. Postarejte se, aby měli kde odpočívat ranění. Jenom vás požádám, nestavte to moc blízko Piktům.“

„Proč ne, pane?“

„Protože jídelna dle vašich slov už stojí. Proto. Také by se měl někdo pustit do výkopu latrín. Pokud vám mohu poradit, čím dále od skály, tím se vám bude kopat lépe. A nešetřete. Je tu hodně mužů i žen, a přestože si většina z nich odlehčila už při střetu s nepřítelem, předpokládám, že tu nějaký ten den zůstaneme. A několik mužů pošlete opravit hradby. Zdá se, že dost utrpěly.“

„Hradby, pane? A k čemu? Bitva je dobojována.“

„Jistě. Ale to víme my.“

„A je tu ještě někdo jiný, pane?“

„Zatím ne. Ale ani se nebudu vsázet, protože by to bylo vůči vám nefér, když řeknu, že ještě někdo dorazí.“

„Proč myslíte, pane?“

„Protože tak už to chodí. Říká se tomu taktika. Počkáte,

až se všichni pobijí mezi sebou, a pak zaútočíte na zdevastované zbytky.“

„A my jsme zdevastované zbytky, pane?“

„Podle mě je to dost lichotivé označení, ale ano. A dejte na mě. Během pár dní se tu objeví další armáda.“

„Ale proč, pane? Chrám už se naplnil, není tu co získat.“

„A vědí to i oni?“

„Aha,“ přikývl zmateně Po-Hov. „Tak my půjdeme,“ řekl a sklopil hlavu.

„Jistě, bůh vás prováže.“

„Vyliž si prdel, blbečku. Celej nakřivo se tu teď někde potloukat,“ ozvalo se za Kukulínem z trávy.

„Cože? Obávám se, že nechápu,“ řekl zmateně Kukulín. Muž, ležící do té doby v trávě vstal a napřáhl před sebe pravici. „Jsem Hegesch. Bůh zmatku, bordelu a nepořádku.“

„Jo takhle. Tak tos blbě pochopil, to je jen takovej slovní obrát.“

„Aha. Ale když už stojím, neměl bys u sebe něco na zub? Všiml jsem si, že tvá mysl se rozprostírá zeširoka.“

„No vlastně jo,“ odpověděl Kukulín, zatímco Po-Hov dal svým kumpánům tichý povel k odchodu, protože bohové jsou nevyzpytatelní a není třeba je ničím dráždit. Třeba svou drzou přítomností.

„Co si dáš,“ zeptal se Kukulín a vysypal si na dlaň část svého váčku.

„To je fuk. Hlavně ať to sype.“

„Ty se mi líbíš kluku. Skromnost, to oceňuju,“ zasmál se Kukulín. „Tak podívej. Mám tady nějaké lehce jedovaté

šipky, mátožný prášek, paldu herbu z horských plání, tyhle sušené fungusy, a jestli se nebojíš, tak tu mám ještě bufinu v medu, ale na tý už nezbyvá podle mě víc jak jedno olíznutí.“

„Zkusím tu šipku,“ odpověděl nedočkavě Hegesch.

„Dobrá volba,“ schválil výběr Kukulín. „Akorát si lehni někam za vítr, nebo tě v rauši okoušou Piktové.“

„Ti budou mít jiné starosti,“ zašeptal Hegesch, hned jak si bodl šipku pod jazyk.

„Jaký starosti?“

„Neznáš proroctví?“ zašklebil se bůh nepořádku.

„Některý ano. Kvůli pár z nich jsme vlastně tady.“

„Tak alespoň nebudeš překvapený,“ řekl Hegesch.

„Jak překvapený, co to meleš?“ pokoušel se z Hegesche dostat víc Kukulín, ale bylo to marné. Ta šipka byla rozhodně kvalitní.

2 – Ach, tyhle rozkazy

Umejtés pochruoval zavěšený ve staré síťovině. Mohl si to dovolit. Za léta strávená na moři už nebylo nic, co by ho ještě mohlo překvapit. Změnu kurzu cítil v nose. Vítr a blížící se bouřku zase v kostech a kloubech. A na ostatní mu stačil vynikající sluch, protože na nepřátelskou loď vás hvízdáním upozorní strážný v koši a racka, který lemuje pobřeží a vyhlíží ruku, která mu hodí něco k žrádlu, také nepřeslechnete.

Umejtés otevřel jedno oko. Byl to racek, o tom nebylo pochyb. Takže vstávat, pevnina se blíží. Nad palubou se rozneslo hvízdnutí. Ze všech koutů, které poskytovaly stín, se vyrojili námořníci a okamžitě se vrhli do práce. Nasměrovat loď mezi útesy nebude žádná hračka. Ano, oni to samozřejmě bez potíží zvládnou, ale chce to cvik a pevnou ruku.

„Jste si jistý, kapitáne, že chcete vplout mezi ty skály?“ ptal se Umejtése bocman.

„Nechci, ale jsem si jistý, že tam vplujeme. Rumblitz mi dal jasné instrukce.“

„Ale bylo by mnohem jednodušší zakotvit u některé z těch pláží. Stejně jako posledně.“

„Myslíš, když jsem byl zesměšněn a připraven o Ank?“

„Přesně, pane.“

„Takže mezi ty skály, jasné? Neposlechl jsem Rumblitze za svůj život přesně dvakrát. Poprvé mě to stálo desítky let ve službách Aquilonského námořnictva a podruhé tu zpropadenou věc, která přivolává slunce. A taky šlo

celému světu o kejhák. Ani si nechci představit, co by se stalo teď. A upřímně ti řeknu, příteli, že se radši rozbiju o ty skály.“

„Rozumím, pane,“ zsalutoval bocman a odběhl ke kormidelníkovi.

Umejtés si prohrábl řídnoucí vlasy, a když už byl v tom, podrbal se i za uchem. „Ach, tyhle rozkazy,“ mudroval. „Dopluj tam, dopluj sem. Ještě, že je to naposledy. Alespoň mi to ten starý šizuňk sliboval. Řekl to jasně. Mám pro tebe poslední práci. Přesně tak to řekl. Otázka je, jak to myslel. Na druhou stranu, kdyby si nemyslel, že to zvládnu, nebyl by ten úkol tak členitý. Zněl by jasně, rozjebej loď o skály. V tomhle dokáže být ten starý čaroděj naprosto přesný. Ale ne. Já musím hezky proplout místem, kterým proplout téměř nelze a naložit ty čtyři.“

Umejtés vylovil z kapsy fajfku, kterou mu před odplutím daroval Rumbnitz, nacpal ji a zapálil si. Tabák zapraskal a kapitán vyfoukl do vzduchu kouř. Ten se v okamžiku zformoval do šipky, která ukazovala směr. Umejtés se podíval na fajfku, pak na šipku, ale nakonec jen pokrčil rameny a přešel ke kormidlu. Tam našel zpceného kormidelníka s vytřeštěnýma očima, jak se snaží podle pokynů z koše kličkovat mezi skálami ukrytými pod hladinou.

Zkus to podle té fajfky,“ řekl Umejtés a předal dýmku kormidelníkovi. Ten si potáhl, vyfoukl a šipka mu ukázala směr. Lépe a rychleji než strážný v koši.

„Výborně, kapitáne. Kouzelná fajfka nebo tabák?“

Umejtés jen pokrčil rameny a posadil se na ochoz zábradlí.

„Dobře, dobře, tohle by tedy měla být hračka. Ale co pak? Naber ty čtyři. Jaké čtyři? O co jde? Co je čeká? Je to náklad nebo snad lidé? Mágové? Nějaké obludy? Tajné zbraně? Umejtés znal Rumblytze dobře. Nikdy neříkal všechno, ale když ho požádal o tuto poslední službu, chtěl, aby to bylo v bezpečí. Ať je to, co je to nebo kdo chce.

Quartzpetl přešel očima křídový zápis na stěně. Ne není v tom chyba. Je to přesně a precizně. To ovšem znamená...

„Vstávat! Vstávat, vy sebranko líná,“ hulákal Quartzpetl v jeskyni, až se jeho hlas odrážel sám od sebe a pokoušel se obcovat s ozvěnou.

„Uklidni se,“ napomenul ho Omeletotl, ale přesto spustil své nohy z lůžka na zem.

„Co se děje? Hoří snad?“ štrachal se zpod travní přikrývky Lalahuatzin.

„Ještě ne,“ odvětil Quartzpetl. „Ale bude.“

„Bude hořet tady? Přímo tady?“ staral se Kdecopopletl a vypadal u toho dost vyděšeně.

„Tak dost!“ zařval Maspachtli a zamračil se. „Proč tu děláš takový kravál?“

Quartzpetl je všechny odvedl ke zdi a pyšně na ni ukázal. Ostatní starci na onu zeď zírali, ale kromě Quartzpetlových obvyklých klikyháků nic neviděli.

„Co tam mám vidět?“ dotazoval se Maspachtli.

„Nás,“ odvětil Quartzpetl.

„Omluv mou upřímnost, příteli, ale podle mě jsi absolutně bez talentu,“ prohlásil Omeletotl a zamyšleně se drbal na bradě.

„Ale ne,“ smál se Quartzpetl. „Jde o ten výpočet. Podívejte se sem,“ řekl a ťukl do jednoho místa. „Tady se setkává materie vesmíru s místní magií. Asi to místo znáte, říkají mu Karakum, onehdá tady byl skrze tu věc otec Sarkastik s těmi podivnými lidmi a Prvními. Myslím, že sháněli vstupní sošku.“

„Ano, na to si vzpomínám,“ přikývl Lalahuatzin.

„No vidíš,“ jásal Quartzpetl. „A pak že máš v hlavě nasráno.“

„Kdo řekl, že mám v hlavě nasráno?“ vztekal se Lalahuatzin.

„Já to nebyl, to bych to tady zřejmě takhle neventiloval a zbytek je rovnice o třech neznámých, to si jistě jednoduše dopočítáš cestou. Ale abych neodbočoval,“ pokračoval Quartzpetl. „Magie je v podstatě jen vypůjčená materie, ačkoli už je trochu nečistá, asi jako valoun zlata. Nebo jako necudný obrázek, který je zakrátko v rozích ochmataný. Není proto tak silná a je jí třeba neuvěřitelné množství. Jestli se nemýlím, hlavně kvůli tomu někdo rozbil ten velký krystal v Maganu, ale to je teď fuk. Není třeba plakat nad rozlitym mlékem.“

„No to ne, ale utři to. Víš, jak to smrdí, když to zkvasí,“ vyzval ho Omeletotl.

„Drž hubu, Omeletotle,“ napomenul ho Quartzpetl.

„Určitě pak dostaneš slovo. Ale teď mě nepřerušuj.

Provedl jsem několik výpočtů a zjistil jsem, že té magie není dost.“

„No a?“ ozval se netrpělivě Maspachtli.

„No a? No a?“ zopakoval podrážděně Quartzpetl. „Jaké no a? Vy to pořád nechápete?“

„Ne,“ odvětil Lalahuatzin. „A přestože je to skoro nepředstavitelné, mám pocit, že tentokrát to nebude naše chyba.“

Quartzpetl smutně svěsil hlavu. „Tak dobře. Jsem nasraný, protože jsem se na tohle celý život těšil. Těšil jsem se, že jednoho dne vypočítám konec světa a až se tak stane, pyšně vám to oznámím. Místo toho tu vyprávím partě senilních dědků jazykem, kterému nerozumí, základní a prosté věci. Ale jak chcete. Zkusím to bez všech těch výpočtů.“

„A půjde to?“ zamračil se Lalahuatzin.

„To nevím. Nemám tušení. Bohužel mi není znám stav duševního zdraví osoby, která psala to proroctví, i když samotný obsah ledacos napoví. Ale to bych nechal na kolezích zabývajících se studiem myšlenek, což je mimochodem zaměstnání velice vrtkavé, stejně jako myšlenky samotné. Přesto to zkusím,“ oznámil Quartzpetl.

„A tedy?“ vyzval ho netrpělivě Omeletotl.

„Nadchází konec světa.“

„Cože?“ ozval se Maspachtli a přiložil si dlaň k uchu jako kornout.

„Že bude konec světa,“ šťouchl do něj loktem Lalahuatzin.

„No jo, to bude. S tím se přece počítá. Nebo ne?“ dodal Maspachtli, když ho ostatní zpražili pohledem.

„A to je právě ta věc,“ řekl Quartzpetl. „Podle proroctví měl do chrámu v Karaku vstoupit tučet mocných. A nejlepší z nich pak rozhodne o osudu tohoto světa.“

„Tak je to logické, že to rozhodne ten, co vyhraje, ne? Ty ostatní už asi budou mrtví, že?“ podotkl Omeletotl.

„Ne nutně, ale asi ano,“ přikývl Quartzpetl. „Jenže tady to začíná být divné. Chrám má totiž být plný. Jenže někdo tam chybí, a navíc je tam ještě jakási anomálie.“

„A kde je problém?“ ozvala se čtveřice bohů současně.

„Problém je v tom, že se uzavřely brány, tudíž nemůže nikdo dovnitř. A já se obávám, že by to mohlo mít fatální následky.“

„Jako třeba, že nebude konec světa?“ ozval se Omeletotl.

„Nebo bude. Ovšem tentokrát skutečný.“

„A do prdele,“ ulevil si Lalahuatzin.

„Jistě. Ale nejdřív bych vás pánové poprosil do Karaka.“

„Jaké jsou rozkazy kapitáne?“ zeptal se jeden z námořníků a dychtivě čekal na odpověď. Umejtés přejel námořníka unaveným pohledem.

„Podívej se, chlapče. Chápu tvou přirozenou touhu být užitečný, ale právě teď vůbec nevím. Mám jen neurčité

pokyny od jednoho starého a nebezpečného, to bych chtěl zdůraznit, velice nebezpečného mága. Zdá se, že jsem buď něco zapomněl nebo se to celé pokazilo, ale jsem rozhodnutý tu prostě počkat, až se ukáže, co mám udělat. Rozumíš tomu?“

„Ne, pane,“ zazněla břitká, ale upřímná odpověď. „A na co tedy čekáme?“ Umejtés si bezradně povzdychl.

„Já nevím. Asi až zahřmí.“

„Aha,“ řekl námořník s předstíraným pochopením, ale jeho slova zanikla v rachotu hromu.

„Vida,“ pronesl Umejtés a pokrčil rameny. Že se na skalnatém břehu objevila postava starce, ho už ani nepřekvapilo.

„Viděl jste to, pane?“ ptal se rozechvěle námořník.

„Jo, viděl. Tak ještě třikrát, hochu.“

„Jak to víte, pane?“

„Jen tipuju,“ usmál se Umejtés.

Když dozněly hromy, stáli na břehu všichni místní bohové zakladatelé. Lalahuatzin, Omeletotl, Kdecopopletl a Maspachtli. K Umejtésově překvapení se všichni rozhlíželi kolem sebe, ačkoliv na ně mával z přibližujícího se člunu. A nenechali toho ani poté, co se dvěma svými muži vystoupil na břeh.

„Hádám, že panstvo hledá odvoz,“ vyslovil s úsměvem a mírně se uklonil. Nikoho, kdo se jen tak snese z oblohy není třeba dráždit. I když vypadá, jako kdyby žil poslední den některého ze svých mnoha životů.

„Zdravím, chlapče,“ pozdravil ho Omeletotl. „Polobůh, sto šestá generace strážců Anku. Mám pravdu?“

„Asi ano, nevím, mě můj rodokmen nikdy moc nezajímal. Nakonec koho by bavilo vzpomínat na všechny ty otcovraždy. Ale pokud jste vy ti čtyři, které tu mám vyzvednout, nasedněte do člunu a odplujeme, než začne příliv.“

Omeletotl se podíval znovu kolem sebe. „Podívej se, mladíku. Já si vážím toho, že jsi vážil cestu až sem, ale tvé informace jsou chybné. Nás je pět.“

Umejtés neprotestoval, ale zrakem přepočítal postavy. „Když to říkáte,“ řekl poté a pokrčil rameny. „Ale i tak si všichni nastupte.“

„Nejsme kompletní,“ oznámil suše Kdecopopletl.

„Taky mě to napadlo,“ procedil mezi zuby Umejtés. „Ale fakt bychom měli vypadnout.“

Maspachtli se posadil na skalní výčnělek a opřel si hůl o koleno. „Pojedeme, až budeme všichni,“ oznámil pevným hlasem, který Umejtése docela překvapil.

„Ale mně bylo řečeno, že mám vzít čtyři. Doteď jsem vlastně nevěděl, jaké čtyři nebo čeho čtyři, ale jedno je jasné. Byli to čtyři. Jeden, dva, tři, čtyři,“ napočítal Umejtés a ukázal přitom na každého z bohů.

„Jenže nás je pět,“ řekl umanutě Maspachtli a pokusil se vsedě dupnout nohou. Díky starému sandálu to legračně plesklo.

„Dobře. Chápu. Chyba v objednávce. A kde ho máte?“

„Koho?“ divil se Kdecopopletl.

„Boha jeho,“ ulevil si Umejtés.

„Jo toho. Tak ten podle mě ještě běží. Není už moc ve formě,“ vysvětlil Kdecopopletl.

To ostatně nikdo z nás,“ podotkl Lalahuatzin.

„Co to meleš? Já mam formu jako bejk, dívej,“ ohradil se Maspachtli a pokusil se v dlani rozdrtit kámen. Dost ošklivě se u toho pořezal o ostré úlomky.

„Vidím,“ okomentoval jeho počín Lalahuatzin.

„Vidíš leda hovno, kamaráde. Včera jsem tě musel doprovodit do postele. Jsi skoro slepej.“

„A to je fakt, to si musíš přiznat. Zrak už nemáš, co bejval,“ přitakával Kdecopopletl.

„Držte všichni hubu,“ zařval Umejtés a bylo vidět, jak vztekle svírá pěsti. Bohové na něho zamračeně pohlédli, ale ztichli.

„Tak, vy čtyři popletové,“ začal Umejtés.

„Kdecopopletl je to správně,“ ozval se tiše se zdviženým prstem bůh toho jména. Umejtés ho ignoroval. Nechtěl se zase dostat do nějakého myšlenkového víru, ze kterého je obtížné, ne-li zhora nemožné odejít.

„Nasedněte si všichni do toho člunu!“

„Ale my...“ začal opět s protestem Maspachtli.

„Počkáme na něj ve člunu. A potichu!“

„Proč potichu?“ divil se s hekáním Maspachtli, když se zvedal na nohy. „Hrozí nám nějaké nebezpečí?“

„Jo,“ vydechl Umejtés a jeden z námořníků by v tu chvíli přísahal, že viděl, jak se jeho kapitánovi zakouřilo z uší.

„Tak tím jsi měl začít rovnou, mladíku,“ okomentoval to Lalahuatzin.

„Já nejsem žádný mladík,“ bouchly v Umejtésovi saze.

„Ale,“ podivil se Omeletotl. „A kolik pak ti je?“

„No,“ poškrábal se Umejtés na hlavě. „Úplně přesně to

nevím, taky ono se to furt mění, ale řek bych tak padesát?“

„Padesát let,“ zasmál se Omeletotl. „Měl jsem rýmu, co trvala dýl. Tohle téma asi opustíme, mládenče. Vraťme se k té tvé posedlosti čtyřkou. Jako nic proti čtyřce, že, je to číslo jako každé jiné, i když v tom by se mnou Quartzpetl asi nesouhlasil. Ba ne. Určitě by nesouhlasil. A měl by pravdu. Ačkoli on má vždycky pravdu, což by ovšem vyvrátil, protože z hlediska prapodivnosti nebo jak tomu říká, nemůže mít pravdu vždycky. Ale však on ti to řekne jistě sám. Je dost sdílný. V tomto ohledu. Budete si rozumět, když tě tak baví čísla. On je teda v tom našem malém příběhu konkrétně pětka, ale pětka obsahuje i čtyřku, takže podle mě to nebude vůbec žádný problém.“

Umejtés zakoulel očima. „Kdo je Quartzpetl?“

„Quartzpetl? Je tady? Ten starý pacholek jede s námi? To je úžasné,“ volal radostně zmatený Maspachtli.

„Quartzpetl jede s námi. Aha,“ mumlal si do vousů Umejtés.

„Ano. Právě jsem se to dozvěděl, mladíku. Není to úžasné? Tak starý Quartzpetl. Já myslel, že už je mrtvý,“ zasnul se Maspachtli.

„Quartzpetl je mrtvý?“ zděsil se Lalahuatzin. „Ale to je nemilé. A přitom jsem s ním ráno mluvil. Vypadal sešle, to ano, nakonec kdo dnes nevypadá sešle, tedy kromě tady toho mladíčka, který vypadá, že nemá všech pět pohromadě, což tedy skutečně nemá. A teď když je Quartzpetl mrtvý, ani se chudák nedočká. Zdá se, mladíčku, že jste si nakonec prosadil svou. Povezete

čtyři. I když musím říct, že je to škoda pro vás oba, mohli jste si o číslech báječně popovídat.“

„Ale nás je pět,“ řekl vzpurně Maspachtli.

„Bylo nás pět,“ opravil ho Lalahuatzin.

„To jsem nečetl,“ mávnul rukou Lalahuatzin. „Mám radši Pod Yucatánskou vlajkou.“

„Já měl rád Čtyři s Ankem a pes,“ zkusil se Umejtés zapojit do rozhovoru.

„Psi jsou špinavý,“ ušklíbl se Lalahuatzin.

„A smrdí,“ dodal Omeletotl.

„Přesně,“ kýval hlavou Maspachtli. A i když se umyje, tak smrdí.“

„Jako mokrej pes,“ dodal Lalahuatzin.

„Přesně,“ potvrdil Omeletotl. „Natož čtyři. A měl by ses s tím jít léčit, hochu. Co na té čtyřce vidíš?“ ptal se pak šeptem ostatních a vraštil u toho obočí.

„Hele, už vám někdo řekl, že jste blázni?“ zkusil se znovu vžít do role kapitána Umejtés.

„No jo,“ přitakal Omeletotl. „Přetáhnul jsem ho holí.“

„Ale hovno,“ zvolal Lalahuatzin překvapeně.

„Přesně,“ přisvědčil Maspachtli. „Neholí. Vždyť je zarostlej jak medvěd.“

„Vážně jsem ho přetáhnul,“ durdil se Omeletotl.

„Koho?“ zjišťoval Lalahuatzin.

„Toho, jak to řekl.“

„Co řekl?“

„A vím já? Už nemám nejlepší paměť, hošánku. To možná tady ten mladíček by ti to řekl.“

„Ale on tam přece nebyl, Omeletotle“ hlesl sklesle

Maspachtli.

„Tak to vidíš, jak jsme dopadli. Svět se zdá se hroutí a my tady musíme trávit čas s nějakým zanedbaným kvartofilem, který je ke všemu ještě neuvěřitelně líný a nespolehlivý lempl. On se nám tam, frajírek, ani neobtěžoval jít.“

Umejtés rozevřel pěsti. Námořník sedící v člunu vedle něj čekal, že je zase pevně sevře, ale ne. Umejtés se natáhl, chytil Omeletotla pod krkem a stiskl.

„A zdá se, že je i poněkud nebezpečný,“ přispěl svým čerstvým poznatkem Lalahuatzin.

„Jenomže takhle nebudeme ani čtyři, to by si měl uvědomit. A myslím hned, protože potom už bude pozdě, a to ho podle mě určitě ještě víc rozčílí,“ mudroval Maspachtli. „A navíc jsme ve třech úplně v hajzlu.“

„Já to risknu,“ zasupěl Umejtés a díval se, jak Omeletlovi lezou oči z důlků.

„Haló, počkejte na mě,“ ozvalo se ze břehu, kde se objevila uříčená postava legračního stařečka. Umejtés povolil stisk.

„A teď s sebou ještě potáhneme mrtvolu. No potěš,“ vzdychl si Lalahuatzin.

„Ty jsi pětka?“ zavolal na něj Umejtés.

„Ó já, vidím, že jdu právě včas. Ano i ne, mládenče. A hned ti vysvětlím proč. Pětka je totiž přes svou optickou vstřícnost prvočíslo, to znamená, že je dělitelné jen jednotkou a sebou samým, samozřejmě beze zbytku, ale

to u mě není možné, alespoň ne bez zásadních zranění...”

„Odvezte je všechny na loď a někam je zavřete. Nikoho k nim nepouštějte. Nepotřebuji, aby se z nich pomátla celá posádka,“ zavelel Umejtés a postavil se na kraj člunu.

„A kam jdete vy, pane?“ ptal se zděšeně námořník.

„Já si jdu najít nějakého hladového žraloka,“ odvětil mu kapitán a ladnou šipkou zmizel v moři.

„Je to vůl,“ podotkl k tomu Omeletotl, který si opatrně ohmatával zubožený krk.

„Přesně,“ zahučel Maspachtli. „Kdyby tu zůstal, mohli jsme být dvě parádní čtyřky.“